

Sociální práce v ČR se od roku 1989 mohutně rozvíjí a není důvodu domnívat se, že by tomu mělo být v příštích letech jinak. Uvolnění podmínek pro rozvoj sociální práce u nás zapříčiněné pádem takzvaného „komunistického režimu“ dalo vzniknout nepřehlednému množství poskytovatelů sociálních služeb postavených na různých filosofických, etických a politických základech, poskytujících množství různých služeb rozdílné kvality. Tento stav není zapříčiněn pouze roztržitostí současných věd o člověku, ze kterých vychází teorie sociální práce, jak by se mohlo na první pohled zdát, ale i dlouhodobou neexistencí standardu kvality poskytovaných služeb a z toho vyplývající nemožnosti tuto kvalitu posuzovat a kontrolovat. Ačkoli se již řadu let věnuje této otázce zájem, jehož výsledkem jsou Standardy kvality sociálních služeb, resp. jejich mírná modifikace, která je součástí zákona č. 108/2006 o sociálních službách, nejsou ještě zdaleka principy v nich obsažené poskytovateli chápány (neřknu-li naplňovány) zcela jasně a v dostatečné míře.

Výrazným fenoménem české sociální práce působícím na její dnešní podobu je také určitá diskontinuita jejího vývoje způsobená čtyřiceti lety vlády KSČ v naší zemi. Důsledkem „přetržení“ vývoje je i to, že nám v mnohých oblastech chybí hlubší zkušenosti.

Práce s lidmi po úrazu míchy je také jednou z takových oblastí.

Nemožnost opřít se o vlastní časem prověřenou zkušenost nás nutí pečlivě zkoumat způsoby, jakými naši práci vykonáváme, jen tak se totiž můžeme dozvědět, zda naše práce skutečně směřuje k tomu cíli, který jsme si vytyčili.